

KERRI MANISCALCO

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

DRACULA

Pe urmele
PRINȚULUI NEMURITOR

Volumul al II-lea

Traducere din limba engleză de
OANA CHIȚU

București, 1890, vedere generală.

UNU

FANTOME DIN TRECUT

Orient Express

Regatul României

1 decembrie 1888

Trenul nostru își croia drum, scrâșnind, de-a lungul liniilor ferate care duceau spre colții albi ai munților Carpați. Din locul în care ne aflam, undeva în afara Bucureștiului, capitala României, culmile erau de culoarea unor vânătași trecute.

Judecând după cantitatea generoasă de ninsoare, munții erau, pesemne, la fel de reci ca un trup mort. Iar așa era un gând fermecător pentru o dimineață cu vreme crâncenă.

Un genunchi lovi *iar* latura din lemn sculptat a peretelui despărțitor din cușeta mea personală. Am închis ochii, rugându-mă ca tovarășul meu de drum să adoarmă la loc. Încă un tremur nervos al picioarelor lui lungi mi-ar fi destrămat calmul. Mi-am lipit capul de scaunul cu spătar înalt, din pluș, concentrându-mă la catifeaua moale și nu la dorința de a-mi înfige acul pălăriei în piciorul lui, care se băteau cu neobrăzare.

Simțindu-mi în sfârșit enervarea crescândă, domnul Thomas Cresswell și-a schimbat poziția pe scaun și a început să bată cu degetele înmănușate în pervazul ferestrei din compartimentul nostru. De fapt, era compartimentul *meu*. Thomas avea propria cabină, dar insistă să-și petreacă fiecare oră din zi în compania mea, în eventualitatea că un ucigaș în serie avea să urce în tren și să dezlănțuie un carnagiu.

Cel puțin asta era povestea ridicolă pe care Thomas o turnase însoțitoarei noastre, doamna Harvey, femeia drăguță și cu părul argintiu care se îngrijise de el pe vremea când locuia în apartamentul din Piccadilly, Londra. Momentan, doamna Harvey se bucura de a patra rundă de moțaială de când începuse ziua, ceea ce era cu adevărat o ispravă, căci nu trecuse mult de la ivirea zorilor.

Tata căzuse bolnav în timpul șederii la Paris, așa că pusese deopotrivă încrederea lui și virtutea mea în mâinile doamnei Harvey și ale lui Thomas. Faptul acesta demonstra irevocabil respectul pe care tata i-l acorda lui Thomas și felul extrem de convingător în care prietenul meu putea deveni cel mai inocent și mai fermecător om din lume când era nevoie.

Brusc, mâinile mi s-au încălzit în mânuși. Alungându-mi senzația asta din minte, atenția mi-a lunecat de la părul castaniu-închis al lui Thomas și de la paltonul lui impecabil croit, la jobenul abandonat și la ziarul românesc. Studiaseam suficient de mult limba cât să înțeleg, în mare parte, despre ce era vorba. Titlul era următorul: *S-A ÎNTORS PRINȚUL NEMURITOR?* În apropiere de Brașov – chiar locul spre care călătoream –, fusese găsit un trup cu un țăruș înfipt în inimă, făcându-i pe superstițioși să creadă imposibilul: voievodul român Vlad Drăculea, zis și Dracula, mort de secole, era, de fapt, viu. Și ieșise la vânatoare.

Știrea era o prostie menită să bage frica în oameni și să vândă gazeta. Nu existau ființe nemuritoare. Oamenii în carne și oase erau adevărații monștri, iar aceștia puteau fi răpuși cu ușurință. Până și Jack Spintecătorul sângerase ca toți oamenii. Deși ziarele susțineau că încă bântuia prin ceața londoneză. Unele gazete pretindeau chiar că ar fi plecat în America.

Măcar dacă ar fi fost adevărat...

Un junghi din nefericire prea bine cunoscut mi-a cuprins deodată pieptul, tăindu-mi respirația. Mereu păteam asta când

mă gândeam la cazul Spintecătorului, iar amintirile pe care mi le trezea erau cumplite. Când mă uitam în oglindă, vedeam aceiași ochi verzi și aceleași buze roșii; urmele evidente ale originii indiene a mamei și ale nobleței tatălui. Pentru un ochi străin, încă eram o fetișcană voioasă de șaptesprezece ani.

Totuși, sufletul meu fusese puternic zdruncinat. Mă întrebam cum de puteam arăta așa de teafără și de liniștită, când înăuntrul meu se dezlănțuise o furtună.

Unchiul simțise schimbarea din mine, observând greșelile copilărești pe care, în ultimele zile, le tot făcusem în laboratorul lui. Ba uitasem să curăț lamele cu acid fenic, ba ignorasem să prelev specimene. O dată, rupsesem pielea rece ca gheața, deși, de obicei, operam cu precizie cadavrele aliniat pe masa lui de examinare. Unchiul nu spusese nimic, dar știam că era dezamăgit. Se presupunea că ar trebui să am o inimă de piatră în fața morții. Poate că, până la urmă, nu eram făcută pentru o carieră în domeniul medicinei legale.

Tap. Tap-tap-tap. Tap.

Am scrâșnit din dinți în timp ce Thomas bătea darabana în ritmul roților de tren. Era de-a dreptul incredibil cum de izbutea doamna Harvey să doarmă cu toată larma din jur. Cel puțin, Thomas reușise să mă tragă afară din prăpastia aceea a emoțiilor. Emoții prea tăcute și prea tulburi. Stătătoare și putrede ca apa unei mlaștini locuite de creaturi cu ochi roșii ce înotau în străfunduri. Aceasta era o imagine care se potrivea bine locului spre care ne îndreptam.

Curând, aveam să coborâm la București, înainte de a ne continua drumul cu trăsura spre castelul Bran, sediul Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală, așa cum era numit în română. Doamna Harvey avea să-și petreacă o noapte sau două în Brașov, înainte de a se întoarce la Londra. O parte din mine dorea nespus să meargă cu ea, deși nu aș fi recunoscut niciodată asta în fața lui Thomas.

Deasupra cabinei noastre, un candelabru opulent se legăna în ritmul trenului. Cristalele lui zornăiau lovindu-se unul de celălalt, acompaniind bătăile sacadate ale lui Thomas. Alungându-mi gândurile săcâitoare din minte, am privit lumea de afară dispărând în rotocoalele de aburi și printre crengile ce șfichiuiu aerul. Ramurile desfrunzite erau îmbrăcate într-o mantie înghețată și albă, iar reflexiile lor tremurau pe albastrul atât de lustruit, că semăna cu abanosul trenului nostru de lux, în timp ce vagoanele din față se înclinau înainte, pe șine, tăind ținutul presărat cu promoroacă.

Mi-am apropiat fața de geam și mi-am dat seama că ramurile nu erau acoperite de zăpadă, ci de gheața ce se aprindea, practic, ca o flacăra în lumina orbitoare, portocalie și roșiatică a zorilor. Priveliștea era așa de liniștitoare, că aș fi putut să uit... Lupi! M-am ridicat așa de brusc, încât Thomas a sărit de pe scaunul lui. Doamna Harvey sforăia tare. Sunetul aducea cu un mârâit. Am clipit și creaturile au dispărut, înlocuite de ramurile ce se legănau în timp ce trenul pufăia mai departe.

Ceea ce luasem eu drept colți lucitori nu erau decât ramuri înghețate. Am răsuflat ușurată. Mi se păruse că aud urlete fantomatice toată noaptea. Acum aveam vedenii.

— O să-mi... întind oasele puțin.

Thomas și-a ridicat sprâncenele lui negre, mirându-se, fără îndoială, sau, mai degrabă, admirând felul meu direct de a ignora eticheta. S-a înclinat în față, dar înainte de a apuca să-și ofere compania sau să o trezească pe însoțitoarea noastră, m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o.

— Am nevoie de câteva momente. Singură!

Thomas a rămas cu ochii ațintiți la mine mai mult decât ar fi fost necesar, înainte de a-mi răspunde.

— Încearcă să nu-mi duci prea mult dorul, Wadsworth!

Thomas s-a așezat la loc, doar ușor dezamăgit, înainte ca înfățișarea lui să-și reia mina jucăușă. Ochii lui nu păreau însă cuprinși de bună dispoziție.

— Deși s-ar putea să-ți fie imposibil. Mie unul mi-e foarte dor de mine atunci când dorm.

— Ce-ai spus, dragă? a întrebat doamna Harvey, clipind în spatele ochelarilor.

— Am zis că ar trebui să încerci să numeri oi.

— Am adormit iar?

Am profitat de confuzie și am închis ușa în urma mea, prinzându-mi rochia. Nu voiam ca Thomas să-mi vadă expresia, pe care încă nu izbuteam să o ascund prea bine în prezența lui.

Am pornit la întâmplare pe coridorul îngust, nepăsătoare la grandoarea trenului, în timp ce-mi croiam drum spre vagonul-restaurant. Nu puteam sta aici prea mult timp neînsoțită, dar aveam nevoie de o clipă de libertate. Aveam nevoie să fug, măcar de propriile gânduri și griji.

Săptămâna trecută o văzusem pe verișoara mea, Liza, urcând scările casei în care locuiam. Ar părea un lucru normal, doar că ea plecase la țară cu câteva săptămâni în urmă. După câteva zile, se întâmplase ceva mult mai înspăimântător. Mi se păruse că văd un cadavru din laboratorul unchiului înclinându-și capul spre mine. Privirea lui neclintită fixase cu dojană bisturiul din mâna mea, în timp ce din gură îi ieșeau viermi ce cădeau pe masa de examinare. Când am clipit, totul a revenit la normal.

Adusesem cu mine, în călătorie, mai multe jurnale medicale, dar nu avusesem ocazia să caut informații despre simptomele mele, din moment ce Thomas mă studia tot timpul. Îmi spusese că trebuia să-mi înfrunt jalea, însă eu nu mă simțeam pregătită să redeschid rana. Poate că aveam să o fac, într-o zi.

Câteva compartimente mai încolo, zgomotul făcut de o ușa care se deschidea m-a adus cu picioarele pe pământ. Un bărbat frezat după ultima modă a ieșit din cameră, traversând rapid coridorul. După felul în care îi cădea pe umerii lați, costumul lui de culoarea cărbunelui era făcut dintr-un material scump. Când omul și-a tras un pieptăn din argint din redingotă, aproape că am țipat. Ceva s-a răsucit în mine așa de violent, încât mi s-au înmuiat genunchii.

Nu era cu puțință! Doar murise cu câteva săptămâni bune în urmă, în acel accident oribil. Mentea mea își dădea seama că era imposibil să fie el omul ce-mi răsărise în cale, cu părul lui perfect aranjat și hainele asortate, însă inima refuza să mă asculte.

Mi-am strâns rochia crem în pumni și am fugit. Aș fi putut recunoaște pașii aceia oriunde. Știința era incapabilă să explice puterea iubirii sau a speranței. Nu existau formule sau deducții pentru a înțelege, indiferent ce susținea Thomas cu privire la știință și la caracterul omenesc.

Bărbatul și-a ridicat pălăria spre pasagerii care se așezaseră la ceai. Nu eram decât pe jumătate conștientă de privirile mirate ale oamenilor, în timp ce tropăiam în urma lui. Propriu-mi joben înalt era înclinat într-o parte.

Omul s-a apropiat de ușa fumoarului, oprindu-se un moment pentru a smuci ușa ce ducea afară înainte de a-și continua drumul dintre vagoane. Fumul s-a strecurat din încăpere și s-a amestecat cu un suflu rece de aer. Mirosul era suficient de puternic cât să-mi facă măruntaiele să se revolte. Am întins mâna, întorcându-l pe bărbat spre mine, gata să-mi arunc brațele în jurul gâtului său și să plâng. Întâmplările de luna trecută nu fuseseră decât un coșmar. Fratele...

— *Domnișoară?*¹

¹ În română, în original. (n.tr.)

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Frizura și hainele nu aparțineau persoanei pe care mi-o imaginasem eu. Mi-am șters prima lacrimă ce apucase să-mi alunece pe obraji, fără să-mi pese că îmi întindeam creionul cu care obișnuiam acum să-mi conturez ochii.

Omul a ridicat un baston cu cap de șarpe, mutându-l în cealaltă mână. Nici măcar nu ținuse un pieptăn. Începeam să nu-mi mai dau seama bine ce era real și ce nu. Am făcut un pas în spate, conștientă brusc de sunetele înăbușite ale conversațiilor din vagonul din urmă. Clinchetul ceștilor, accentele amestecate ale călătorilor din toată lumea creșteau în pieptul meu. Panica mă făcea să respir mai greu decât corsetul care-mi strângea coastele.

Am gemut, încercând să inspir suficient aer, cât să-mi calmez nervii agitați. Zornăiturile și râsetele s-au preschimbat într-un țipăt ascuțit. O parte din mine își dorea ca zgomotul să înghită pulsul ce-mi bubuia în cap. Mi se făcea rău.

— Sunteți bine, *domnișoară*? Păreți...

Am râs, nepăsându-mi că omul s-a tras deodată înapoi din cauza reacției mele neașteptate. Oh, dacă exista cumva o ființă superioară, sunt sigură că în acele momente se distra pe socoteala mea! În cele din urmă, mi-am dat seama că omul mi se adresase în română. Bărbatul nu era nici măcar englez. Vorbea română. Iar părul lui nu era deloc blond. Era castaniu-deschis.

— *Scuze*¹, am zis, forțându-mă să mă calmez, cu o scuză slabă și o înclinare ușoară din cap. V-am confundat cu altcineva.

Înainte să mă fac și mai mult de râs, mi-am pus bărbia în piept și m-am retras repede spre vagonul meu. Mi-am ținut capul în pământ, ignorând șoaptele și chicotele, deși auzeam destule.

¹ În română, în original. (n.tr.)

Trebuia să-mi revin înainte de a da iar ochii cu Thomas. Preferasem să-l ignor, însă îi zărisem îngrijorarea ridându-i fruntea, grija pe care o punea în felul în care mă tachina sau mă enerva. Știam precis ce încerca el să facă de fiecare dată când se juca cu nervii mei. După lucrurile prin care trecuse familia mea, orice gentleman m-ar fi tratat ca pe o păpușă de porțelan, ușor de spart și părăsită pentru că era stricată. Thomas însă nu era ca alți tineri.

Am ajuns prea repede în dreptul compartimentului meu, așa că mi-am îndreptat spatele. Era momentul să port masca rece a omului de știință. Lacrimile mi se uscaseră, iar inima-mi era acum un pumn strâns în piept. Am inspirat și am expirat. Jack Spintecătorul nu avea să se mai întoarcă niciodată. Acesta era adevărul.

Nu exista niciun criminal în serie în acel tren. Acesta era un alt fapt bine știut.

Toamna Terorii se încheiase luna trecută.

Lupii nu vânau, mai mult ca sigur, niciun pasager din Orient Express.

Dacă nu aveam grijă, aș fi putut începe să cred că Dracula se trezise din morți.

Am inspirat încă o dată adânc înainte să trag de ușă, alunghând toate gândurile despre prinți nemuritori chiar în timp ce intram în compartiment.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

UN CAZ FASCINANT

Sala de disecții

Castelul Bran

13 decembrie 1888

— Care este scopul investigării cadavrelor ce nu prezintă nicio urmă externă de traumă?

Profesorul Percy stătea lângă creierul specimenului din fața lui. Șorțul îi era pătat de sânge ruginiu. Părul lui roșcat se potrivea cu mustățile grijuliu pieptănate, atât de discordante cu lichidele ce-i urăteau aspectul impecabil. Îmi imaginam că așa trebuie să fi arătat și unchiul meu pe când era doar un tânăr profesor. Gândul ăsta m-a încălzit pe dinăuntru, în ciuda frigului din sala de disecții.

— De ce să tăiem în trupurile lor când vedem limpede că au murit din cauze „naturale”? a întrebat el. Hmm?

Mâini nerăbdătoare s-au înălțat în aer ca niște focuri de artificii. Studenții explodau din cauza nevoii de a răspunde și de a-și demonstra competența, gata să-i întrecă pe ceilalți colegi. Prințul și-a purtat privirea prin sală, măsurând concurența. Astăzi, prințul părea să stea ca pe ace. Era printre primele dați când îl vedeam afișând ceva mai mult decât o scânteie de interes. Percy i-a ignorat pe toți, îndreptându-și atenția spre singurul student care nu era atent.

— Domnule Cresswell? Aveți vreo părere?

În mod cu totul nesurprinzător, Thomas era captivat de cadavrul de pe masa lui, ignorându-i pe toți și toate, cu excepția bisturiului și a cadavrului. Am privit fâșia de piele despicându-se sub cuțitul lui de parcă ar fi fost un val retrăgându-se de pe nisip. Thomas a smuls forcepsul cu dinți și a continuat să îndepărteze carnea, dând la iveală măruntaiele. Prietenul meu fredona încet. Melodia era veselă și optimistă, în ciuda activității lui. Am ridicat o sprânceană. Poate că Thomas era un pic prea pasionat de munca lui. Percy nu s-a mai deranjat să-l întreprună. Înțelesese destul de repede că Thomas era în sine o forță a naturii, atunci când se afla în laborator.

— Prințe Nicolae?

Mi-am smuls privirea de la Thomas și m-am uitat la Nicolae. Prințul și-a mușcat buza de jos, fascinat de cadavrul din fața lui.

— Trebuie să demonstrăm că au murit pe cale naturală. Dacă nu investigăm, nu avem cum să știm cu siguranță.

— Este parțial corect. Altcineva?

Andrei și-a învârtit bisturiul ca și cum ar fi fost o sabie, iar el, cel mai nepregătit apărător al regatului. Noah, distras de bufo-neria lui Andrei, s-a ferit din calea nerodului. Gemenii Bianchi erau aproape la fel de fascinați precum Thomas – privirile le erau fixate asupra trupurilor din fața lor și făceau incizii precise. Cian și Erik au ridicat amândoi mâinile, uitându-se unul la celălalt. Un băiat era ca focul, iar celălalt precum gheața – ambii neplăcuți, dacă îți petreceai prea mult timp în preajma lor.

— Ca să înțelegem bolile și efectele lor? a zis Erik.

— Uneori! Atunci, ar trebui să deschidem mereu cadavrele, fără vreun motiv solid? a întreat Percy.

Cian aproape că s-a răsturnat din scaun, grăbit să răspundă.

— Nu, domnule. Autopsierea nu e necesară în toate cazurile, ci doar pentru acei indivizi care au decedat în condiții suspecte.

— Mulțumesc, domnule Farrell! Domnule Branković, te rog să pui bisturiul la loc. Nu este o armă. Vei răni și vei desfigura

pe cineva. Cel mai probabil chiar pe dumneata. Mai are cineva ceva de adăugat?

Am ridicat mâna. Percy a dat din cap, privindu-mă cu atenție.

— Te rog, domnișoară Wadsworth!

— Autopsia este necesară, domnule, pentru că, așa cum este și cazul decedatului din fața mea, care a murit, în mod clar, pe timpul iernii, am putea crede că s-a înecat pur și simplu sau că a murit din cauza hipotermiei. Autopsierea cadavrului este singura modalitate prin care putem fi siguri de cauza morții.

— Bun! Foarte bine! Și ce vom afla dacă îi studiem organele?

— Vom afla de ce a căzut în apă. S-ar putea să fi avut o boală, poate că a suferit un atac de cord. Sau un anevrism.

— Sau poate că a băut fără măsură din cauza frigului ăstui nenorocit, a adăugat Nicolae, smulgându-le lui Noah și lui Erik hohote stângace.

Când atenția prințului s-a întors asupra mea, am simțit un fior rece prelingându-se pe spate. Îmi era greu să uit cum mă portretizase sau amenințările adresate familiei regale. Familia lui.

— Prințe Nicolae, vă rog să lăsați glumele pentru altă ocazie. Sunt de prost gust. Foarte bine, domnișoară Wadsworth! Crima este o altă posibilitate. Tocmai de aceea este important să investigăm cu atenție fiecare cadavru. Nu putem ști niciodată ce secrete vom descoperi când îndrăznim să ne aventurăm pe căi... mai puțin plăcute.

Thomas s-a înclinat spre mine și a șoptit:

— E cam ciudat tipul.

— Spuse tânărul care nu și-a auzit numele strigat pentru că era prea fascinat de cadavrul lui, am șoptit eu. Percy nu e mai ciudat decât tine sau decât mine. Ești doar gelos pentru că sunt favorita lui.

Thomas și-a mutat privirea la mine, dar înainte să mă poată uimi cu o remarcă, mi-am înfipt bisturiul în carnea rece a

cadavrului, ignorând albastrul-închis al pielii și ochii exoftalmici, în timp ce tăiam mai departe, spre coaste. M-am luptat din toate puterile să văd cadavrul doar ca trupul unui decedat și nu ca pe o ființă ce părea să mă privească glacial, ușor nemulțumită de cuțitul din mâna mea.

Torsul omului era umflat, ca și restul trupului, ceea ce făcea mai dificilă misiunea de a identifica semnele particulare. Mi-am înghițit repulsia, nevrând să mă umilesc, când acest cadavru trebuia respectat. Am închis ochii pentru o clipă și apoi i-am examinat inima, observând că totul părea normal, înainte să trec la căpătâiul trupului și să-i deschid pleoapele. Nu exista niciun semn de peteșie hemoragică în albul ochilor. Omul nu fusese sufocat sau sugrumat înainte de a cădea în apă. Cel mai probabil, pierise din cauza vremii crude și a hipotermiei, nu a vreunei întâmplări sinistre. Nu era cel mai bun mod de a-ți încheia socotelile cu viața și cu siguranța nici cel mai plăcut. Speram că nu suferise mult, deși mai aveam să învăț multe despre hipotermie și caracteristicile ei.

Plimbându-mi privirea prin sală, am observat că specimenu-l meu nu era tocmai cel mai groaznic. Pe masa lui Nicolae se afla un cadavru putrezit, cu abdomenul umflat și întins peste poate. Niște dungi cenușii, aproape negre, ca niște viermi, i se unduiau pe piele. Nu era un semn bun. L-am privit pe prinț luându-și o mină dură ca piatra, apoi tăind în trup. Tăietura lui a fost însă prea adâncă și rapidă...

Viermii au țâșnit din zona intestinală împreună cu un miros oribil de gaze. Nicolae s-a dat înapoi și și-a șters larvele de pe frunte. Măinile lui tremurau ușor. Pieptul prințului s-a umflat și s-a contractat, ca și cum Nicolae și-ar fi putut stăpâni greața respirând controlat de câteva ori.

Liniștea s-a așternut în sală, ca un blestem. Era o poziție extrem de nedemnă pentru un membru al familiei regale. Totuși,

Nicolae avea un aer de superioritate și când viermii îi colcăiau pe față. Erik s-a oprit și și-a ridicat în final privirea de la cadavrul lui. A analizat încet scena, clipind ca și cum ar fi fost în toiul unui vis oribil, apoi a țipat, aruncându-și șorțul spre prințul murdar.

Deși nu era deloc amuzant, aproape că m-am înecat încercând să-mi înăbuș râsul. Andrei nu s-a putut abține nicio clipă. S-a îndoit de spate și a început să râdă așa de tare, că a început să șuiere. Erik îl bătea pe spate, în timp ce tânărul tușea și bolborosea.

Fața lui Nicolae s-a înroșit pe când Noah și Cian, și chiar și gemenii Bianchi, începeau și ei să râdă. Fie din cauza ororii de a vedea acei viermi, fie din cauza amuzamentului stârnit de situație, am chicotit și eu, în cele din urmă. Prințul m-a fixat glacial cu privirea. Dar în loc să mă certe cu vreun comentariu acid, el și-a șters mizeria de pe față și a râs. Fusesse un chicot scurt și cumpătat, dar chiar și așa. Reacția părea să fi ușurat ceva din tensiunea pe care o afișa de la moartea lui Wilhelm.

Thomas și-a ridicat privirea de la masa de lângă mine, zâmbind, deși încerca să se abțină.

— Sunt dezgustat, dar nu pot să nu mă uit.

Percy s-a îndreptat cu pași mari spre locul unde avusese loc atacul viermilor. Pe chipul lui se lungea o grimasă de iritare.

— Destul! Suntem în sala de disecții, nu în vreun bordel. Prințe Nicole, mergi și spală-te! Erik...

Profesorul i-a întins un șorț și a arătat spre masa lui, adresându-se tuturor:

— Vă rog să vă așezați în liniște și să fiți atenți. Dacă ce s-a întâmplat aici este prea mult pentru firile dumneavoastră, puteți pleca. Nu râdeți în timpul unui exercițiu științific serios. Arătați puțin respect celor morți. Dacă nu vă puteți controla, atunci voi face recomandarea ca niciunul dintre voi să nu

termine acest curs. Aici, la institut, ne luăm îndatoririle în serios și le executăm cu mare gravitate. La următoarele manifestare grosolană, veți fi cu toții scoși din sală. Ați înțeles?

— Da, domnule profesor, am răspuns cu toții.

L-am urmat pe Percy la masa pe care se afla un cadavru acoperit de un giulgiu. Teama de a fi eliminați de la curs fusese suficientă ca să înăbușe orice urmă de chicot. Fără să mai zăbovească, Percy a smuls cearșaful, lăsând la vedere un cadavru ce-mi părea vag familiar.

Stadiul ușor avansat de descompunere m-a împiedicat inițial să-l recunosc, apoi... respirația mi s-a oprit în gât și m-am ciocnit de Erik care a avut tupeul să rânjească malițios din cauza reacției mele, de parcă nu fusese chiar el cel care tocmai țipase din cauza unor viermi.

— Scuze!

Am rămas cu privirea fixată asupra femeii blonde de pe masă. Pe trupul ei erau urme de mușcături. Sângele uscat marca fiecare rană. Aș fi putut jura că auzeam ecoul aripilor împielite din sala de disecții. Dintr-un motiv pe care mă codeam să-l aflu, fața ei era încă acoperită.

Thomas a înlemnit lângă capul cadavrului. Privirea lui a găsit-o pe a mea și nu a mai părăsit-o. M-am rugat ca reacțiile noastre să treacă drept șoc la vederea unei femei brutalizate și nu un semn că o recunoscusem pe femeia din tuneluri. Ceva inconfortabil părea să mă piște între omoplați, tentându-mă să mă întorc și să îndepărtez ceea ce mă deranja. Am strâns ochii. Dacă era o altă farsă jucată de imaginația mea...

M-am mișcat discret și am privit în spate. Directorul Moldoveanu intrase în cameră și își bătea brațul cu un deget, mutându-și privirea de la cadavru de pe masă la expresia mea crispată. Am știut, în sinea mea, că bărbatul ghicise adevărul.

M-am prefăcut că nu observ și m-am întrebat dacă Thomas făcea și el la fel. I-am aruncat o privire fugitivă, însă prietenul

meu studia cu atenție chipul prințului. Am presupus că încerca să-și dea seama dacă Nicolae recunoștea cadavrul.

Thomas l-a observat în cele din urmă pe Moldoveanu, tocmai pe când directorul s-a întors pe călcâie și a plecat. Bărbatul nu scosese niciun sunet, însă mie mi se părea că în urechi îmi sunau gonguri la plecarea lui.

— Această femeie neidentificată a fost descoperită în morgă, înaintea cursului, într-unul dintre sertarele pentru cadavre, a zis Percy. Trupului ei îi lipsește aproape tot sângele. Pe întreaga suprafață a corpului se regăsesc urme de mușcături. Se pare că cineva a mutat-o acolo pentru a o ține la rece și pentru a încetini procesul de descompunere. Dragi studenți, avem la îndemână un caz extrem de fascinant.

Nici nu știa Percy câtă dreptate avea!

Cuprins

Unu — Fantome din trecut	11
Doi — Nemuritorul preaiubit	19
Trei — Monștri și dantele	27
Patru — Răul	35
Cinci — Lecții despre strigoi	45
Șase — Plăcut ca un cadavru putrezit	59
Șapte — Basme din popor	73
Opt — Răufăcătorul cu chip de erou	86
Nouă — Orașul coroanei	92
Zece — Foarte ciudat	104
Unsprezece — Un lucru diavolesc	114
Doisprezece — Întâlniri la miezul nopții	124
Treisprezece — Prinsă asupra faptului	134
Paisprezece — Întâlnire obligatorie	138
Cincisprezece — Voievod trăgător în țepă	149
Șaisprezece — Prințul Nemuritor	158
Șaptesprezece — Un priveghi în zăpadă	170
Opsprezece — Cea mai bună metodă pentru a scurge sângele ...	183
Nouăsprezece — O descoperire ciudată	193
Douăzeci — O decizie proastă	203
Douăzeci și unu — Răni vechi	211
Douăzeci și doi — Acele aripi fără pene	223
Douăzeci și trei — Lilieci-vampir	232
Douăzeci și patru — Ilustrații bizare	243
Douăzeci și cinci — Grădina de cenușă	256
Douăzeci și șase — Un caz fascinant	267
Douăzeci și șapte — Aripi negre, de piele	274
Douăzeci și opt — Hoții de cadavre	280
Douăzeci și nouă — Licăriri de panglică neagră	293
Treizeci — O privire mai atentă	302
Treizeci și unu — O autopsie plină de intrigă	315
Treizeci și doi — Poțiuni și otrăvuri	328
Treizeci și trei — Purgatoriul mucegăit	340

Treizeci și patru — Aventuri nocturne periculoase	349
Treizeci și cinci — Fără sânge	359
Treizeci și șase — Dinastia Basarab	364
Treizeci și șapte — O cameră plină de secrete	372
Treizeci și opt — Începe vânătoarea	381
Treizeci și nouă — Lycosa Singoriensis	389
Patruzeci — Averse de informații	399
Patruzeci și unu — Alb ciolan	409
Patruzeci și doi — Sânge roșu	416
Patruzeci și trei — Pe urmele prințului Dracula	423
Patruzeci și patru — Societas Draconistarum	437
Patruzeci și cinci — Lebede și lupi	444
Epilog — Un viitor palpitant	456
<i>Nota autoarei</i>	467
<i>Mulțumiri</i>	471